

2019

č. 4

Plaváček

John William Waterhouse (1849 - 1917): „Odysseus a Sirény“ (1891)

Pozvánka

Sejdeme se ve středu 1. května v 17:00 v Přírodovědném klubu, Ježkova 8, Praha-Žižkov, abychom oslavili Svátek práce společným lenošením.

Zápis

Opět se nás sešlo hodně: **Reyp, Bobánek, Cancidlo, Pegas, Zub, Přemík, Jakub, Pirilík, Pacík, Petr, Chingo, Pulec, Rony, Mahu, Yško a Kačka.**

Omluvenky

Ahoj, omlouvám svoji dubnovou neúčast a o to víc se těším na další schůzku. 555

Loulínek

Omlouvám se na dubnovou schůzku. Mám lístky do divadla. Ahoj, **Bob**

Omluvil se také **Foki**, ale **Bobánek** to nevyřídil.

Zbyňkovi jsme po odchodu ze schůzky volali, aby už nechodil.

Hlavními body schůzky byla dohoda o letošních podnicích a debata o šátcích pro výměnu na Jamboree v USA.

Kupodivu jsme se velmi brzy shodli, že letos uspořádáme dva podniky. Ve středu 15. května si sjedeme nejhezčí úsek Sázavy z Týnce nad Sázavou do Pikovic. Hlavním organizátorem bude **Cancidlo**. Ve středu 18. září půjdeme na pěší výlet do Křivoklátských lesů s cílem dosáhnout vlastními silami Braťkův menhir u Výbrnice. Hlavním organizátorem bude **Reyp**.

Dále Reyp informoval o přípravě příležitostných skautských šátek, které by s sebou vzali na 24. Jamboree (22. června až - 2. srpna 2019 ve West Virginii, USA) účastníci z Pátého přístavu. Závěr z této informace byl dost nejasný. Snad jenom, že by měly být dva typy šátek, jeden světle modrý, druhý tmavomodrý, a že by jich mělo být 2 nebo 6 kusů. Tak uvidíme, čeho **Reyp** dosáhne.

Dále se vedly rozhovory v kuloárech; **Bobánek** vykládal o svých předcích – slavných Grégrech.

Rozcházeli jsme se už v 7 hodin. Ovšem zdravé jádro se přesunulo k Zubovi do bytu, kde pokračovali kulturním programem spočívajícím v šesti panácích Metaxi a spoustou dobrého jídla, které nám tam zanechala Magda (a pak odešla na koncert). Ty panáči způsobili, že zápis z tohoto programu by byl tak kusý, že to ani nemá cenu napsat. Toto zdravé jádro se rozcházelo kolem jedenácté hodiny.

Vtipy

Po sexu se manžel své ženě přizná, že při tom myslí na jiné ženy.

„Ty hajzle, to já, ať se miluji s kýmkoliv, tak myslím jen na tebe.“

Navštívil jsem svou přítelkyni. Seděli jsme na zahradě. Po chvíli jsem se zeptal, jestli jí můžu sundat blůzičku, pak podprsenku, a nakonec jsem se zeptal, jestli můžu sundat i kalhotky.

„Jasně že můžeš, a kolíčky dej támhle do košíku.“

Fischer: „Poslechnou Winterstein, potřeboval bych osm milionů, nemaj pro mě?“

Winterstein: „Osm je moc, ale měl bych tady čtyři miliony.“

Fischer: „Tak děkuju. Ale teď nevím, jestli dlužím čtyři miliony já jim, nebo oni mně?“

Zemřel Donald Trump, po 10 letech poprosil Boha, aby ho na chvíli pustil zpět na Zem, aby zjistil, jak se má jeho vlast.

Bůh souhlasil.

Trump jde do baru v New Yorku. Objedná si whisky a ptá se výčepního, co je nového, jak lidé žijí, jak se rozvíjí USA a jak se vypořádávají s problémy.

Výčepní se podiví a udiveně se ptá: „S jakými problémy? Přece jsme jedna velká země a všechno okolo nás je naše!“

Trump: „Jak to? A co Irák, Afghánistán.....?“

Výčepní: „To už je všechno naše.“

Trump: „A Evropa, Afrika a celý Blízký východ...?“

Výčepní zpod pultu vytáhne globus, roztočí ho a pyšně povídá: „Přece jsem říkal, jsme světová velmoc! Celý svět je náš!“

Trump je potěšen, pyšný a spokojený. Objedná si další whisky a vypije ji.

Před odchodem povídá: „Tak tedy děkuju, milý příteli. Kolik platím?“

Výčepní: „Jeden rubl a dvacet kopějek!“

Podniky Prvostředečnicků v březnu a květnu 2019

Letošní voda

Patnáctého května sjedeme nejhezčí úsek Sázavy z Týnce nad Sázavou do Pikovic – tedy pokud bude dost vody.

Do uzávěrky se přihlásili tito dobrodruzi:

Pegas, Bob, Bobánek, Cancidlo, Kačka, Mahu, Pacík, Přemík, Zbyněk a Zub; dodatečně se přihlásil **Petr**.

Cancidlo už zaplatil nájem dvou raftů, pádel a barelů, takže je vše, kromě vody, stoprocentně zajištěno. O stavu vody bude e-mailem přihlášené informovat před výletem **Pacík**

Odjezd: 15. května v 9:11 z nádraží Praha-Braník

Příjezd Týnec nad Sázavou v 10:15

Plavba 16 km sázavskými peřejemi

Odjezd vlakem z Petrova v 18:12

Příjezd Praha-Braník v 18:48

Ahoj! 555

Plachtění ze Saint Lucia přes St.Vincent do Tobago Cayes a zpět

Na pozvání svého bohatého kamaráda jsme se ženou Janou dělali posádku koncem března na výletě po jižním karibském moři. Bylo nás šest; dva s kapitánskými zkouškami a ostatní s trochou znalostí za která lana tahat. Vyrazili jsme na 63 ft. plachetnici “363” (jméno lodi) ze severu Saint Lucia (Rodney Bay) přes St.Vincent a Grenadines do Tobago Cayes souostroví a zpět. Cesta nám s potulkou trvala 12 dní, s častými zastávkami na šnorchlování. Teplota vzduchu 25-31°C, more 28 °C. Mně bylo svěřeno navigování, kde hlavně bylo nutné hlídat hloubku, neboť naše loď měla třímetrový kýl. Jelikož místní ostrovy mají vysoké sopečné hory, ostrovy jsou stále v dohledu a není problém se orientovat.

Smeták

Rodney Bay Saint Lucia

Měli jsme podobnou loď

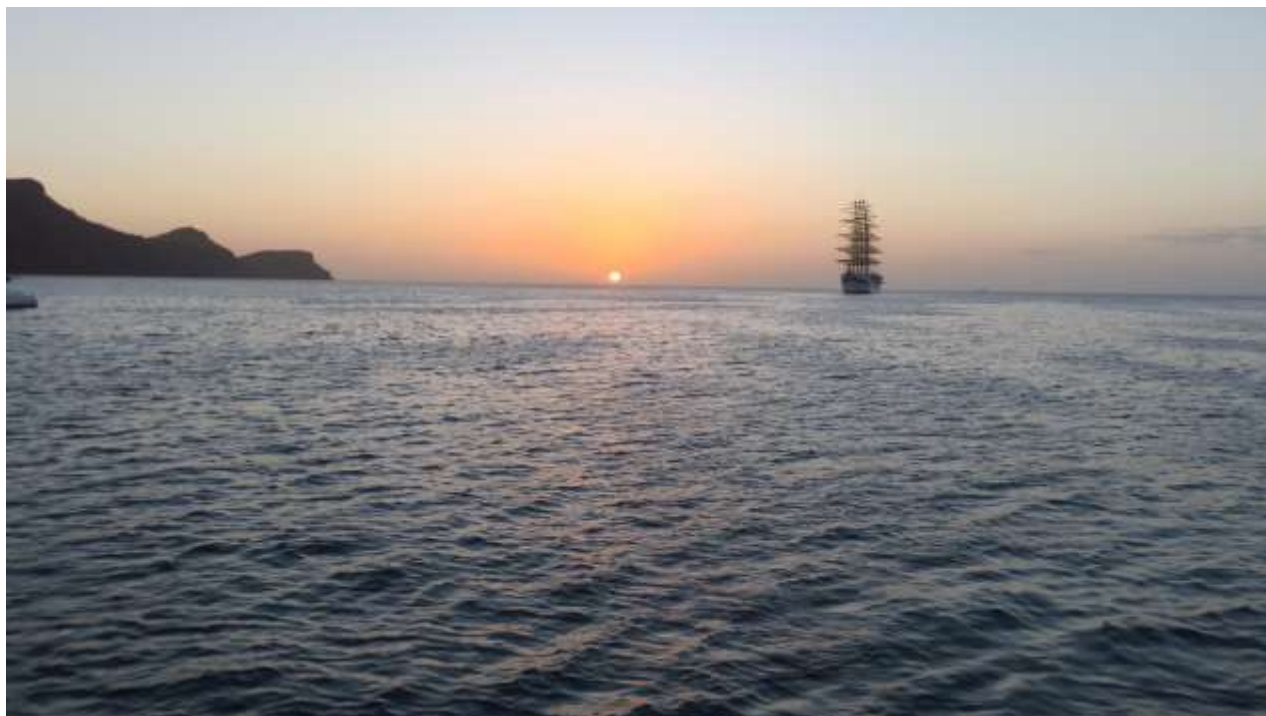

Zažili jsme takové západy slunce

St. Vincent (asi 60 km od St.Lucia)

Byl to krásný zážitek

Listárna

Byl jsem v Hradci Králové, a tak posílám foto **Barnabáše Bob**

Ze skautského pravěku

Často listuji knihou paměti svého předka Eduarda Grégra „Historie rodiny“. Do Plaváčka patří pasáž Studentská léta 1911 - 1919. Prastrýc Eda píše: Na gymnasiu v Křemencově ulici v Praze jsme na tělocvik měli A.B. Svojsíka. Byl to opravdu vychovatel, který jediný z profesorů měl na nás nějaký vliv. Brzy jsem se také stal členem hnutí, které založil - skautem.

Zážitky ze skautingu tvoří úplně zvláštní kategorii vzpomínek na doby mého klukovského věku. Ten mi od počátku učaroval a pravděpodobně také měl největší vliv na utváření mé povahy. Je dost zajímavé, jak jsem se do skautingu dostal. Nijak to nesouviselo s tím, že A.B. Svojsík, zakladatel skautského hnutí, byl mým tělocvikářem. Svojsík již dlouhou dobu sledoval skautské hnutí v Anglii. Aby věc poznal na místě jejího vzniku a viděl v praxi, jak tam všechno vypadá, navštívil o prázdninách, snad asi roku 1911, Anglii. Vrátil se rozhodnut uskutečnit doma to, co v Anglii poznal. Původně zamýšlel organizovat skauting v rámci mocné a dokonalé organizace sokolské. To však narazilo v sokolských kruzích na nepochopení, a proto uskutečnil své plány nezávisle. Jeho prvním činem bylo napsání a později vydání slavné knihy " Základy junáctví", tak totiž počestil anglický pojem "skaut". A tu knihu tiskl v Grégrově tiskárně!

Našeho otce, sportovce a lovce, idea a praxe skautingu ihned zaujala. K mojí radosti mi sdělil jako hotovou věc, že o prázdninách půjdu na Svojsíkův tábor, který prý bude v Kácově na Sázavě. Tak jsem se stal jedním z prvních skautů v Čechách.

V Praze jsme se, příští skauti, několikrát sešli u Svojsíka v bytě a společně připravovali organizaci tohoto nezvyklého podniku, která pro naprostou nezkušenost všech byla dost složitá. Muselo se jednat s úřady, správou polesí, kde tábor měl stát, s vojáky o vypůjčení stanů atd., a ne všude jsme našli pochopení. Svojsík se musil mnoho činit.

Účastníci, pokud se pamatují, byli asi tito: Boža Wald jako nejstarší, dále Ulrych, Miloš Klika, Čmelák, Maloch, Saša Hess, Pepík Resler, Milde a ještě někteří, na jejichž jména si nevzpomínám. Myslím, že všichni byli starší než já a mně jako nejmladšímu říkali "kočka". Do Kácova jsme jeli vlakem a všude jsme budili zvědavost. Když jsme pak na předem vybraném místě začali budovat tábor, zvědavost vrcholila a začaly se shromažďovat davy, vesměs naše počínání nechápající, a u některých to dokonce budilo podezření z nějaké podivné neplechty. Mnozí nás považovali za vojenskou školu pro naše vojenské stany, jiní nás dokonce měli za cikány. Obtížné pozornosti a zvědavosti jsme neunikli po celou dobu našeho táboření, ale na příkaz Svojsíkův jsme musili neustále odpovídat na nejpitomějši otázky, např. máme-li rodiče a proč nám to dovolí.

Skautský táborový život byl pro většinu z nás něco naprosto nového. Spalo se ve stanu nebo venku, vařilo se výhradně na ohni a musili se všichni ve vaření střídat, v noci se stavěly hlídky, a všechno, pokud to bylo jen trochu možné, jsme si dělali nebo opatrovali sami. Byly z toho někdy podivuhodné zmetky, zejména v jídlech, ale i legrace.

Celou dobu pobytu v kácovském táboře jsme společně pracovali na stavbě pramice. Byla to odvážná práce a plná problémů, ale dokončili jsme ji a dokonce byla schopná plavby, takže někteří z nás po ukončení tábora tou lodí sjeli z Kácova až do Prahy. Já jsem se té proslulé jízdy nezúčastnil, ale jel z Kácova vlakem až do Čerčan, po kterých se mi už začínalo stýskat. Doma jsem byl předmětem ohromné zvědavosti a terčem mnoha otázek, na které jsem s patřičnou odborností a jistým pocitem nadřazenosti odpovídal.

Po pokusu v Kácově, náležitě publicisticky zhodnoceném, se počal skauting pod Svojsíkovým vedením rozvíjet. Rychle získával zájemce a příznivce, takže již první rok bylo nutno organizovat menší jednotky - družiny. Já jsem příslušel do družiny "Racků", jejímiž členy byli většinou účastníci kácovského tábora. Klubovnu jsme měli v domě našeho "rádce" medika Kliky, pozdějšího profesora urologa.

Musím se zmínit o tom, jak ptačí sbírka mého otce, o které jsem již mluvil, se zasloužila a přispěla k propagaci skautského hnutí. Byl to nápad našeho vedoucího Kliky, takže veškerá odpovědnost patří jemu. Poté, co se o sbírce dozvěděl a prohlédl si ji, přišel na nápad, že by se některé exempláře daly užít jako modely pro fotograficky zachycené scény ze skautského přírodního života. Sám byl velikým fotografem. Vypůjčili jsme si několik exemplářů, např. tokajícího tetřívka, bažanta se slepicí apod. a umístili je v přírodě v pokud možno přirozeném prostředí a živých polohách. Pak jsme dělali, jako když se k těm plachým ptákům plížíme. Klika to fotografoval na diapozitivy, a bůh mu odpusť skutečně promítal na veřejné přednášce uspořádané jako propagace skautingu a jeho přírodního života.

Náš letní tábor toho roku jsme zřídili v místě velmi krásném, na Českomoravské vysočině v Rynholci u Pelhřimova. Osazen byl až na malé změny účastníky loňského tábora v Kácově. Svojsík jej už ovšem nevedl, ale nejstarší náš kamarád Boža Wald. Můj nejmilejší kamarád, se kterým jsem sdílel stan, byl Saša Hess, který se později jako letec proslavil ve druhé světové válce v anglické armádě, kde dosáhl nezvykle vysoké hodnosti plukovníka. Posléze byl instruktorem letectva izraelské armády. Byl to neobyčejně hezký a milý člověk. Hlavní atrakcí tábora byl potok plný raků, kde jsem se naučil je chytat.

Do tábora v Rynholci jsme nejeli vlakem, ale šli pěšky. Je to dobrých 150 kilometrů, a nevím proč, ale všechno, doslova všechno, co jsme v budoucím táboře potřebovali, jsme

nesli celou tu dlouhou cestu na zádech. Pro mne, kluka teprve třináctiletého, to byl strašlivý náklad, pod kterým jsem se do prvního místa přenocování někde u Mnichovic jen tak tak dopotácel. Byla to nepředstavitelná dřina, ale opravdu mě nenapadlo, že by to takhle dál nešlo. Ovšem napadlo to Božu Walda, a tak si můj náklad částečně rozebrali starší chlapci, takže jsem nakonec do Pelhřimova došel dost zdatně. Celý pochod trval asi 5-6 dní.

Následující rok - 1914 - jsem se účastnil tábora v Plané nad Lužnicí. Do té doby se skauting již velice rozrostl a tábor měl proto neúměrné množství účastníků, což velmi poškodilo morálku. Tábor vedl starý Pulkrábek, otec později jezdeckého důstojníka známého pod jménem "Pont'a". Mým druhem ve stanu byl Láďa Rašín. Poznal jsem zde také mého celoživotního přítele Gvozdanoviče - Iče. Trvání tábora bylo předčasně a brutálně přerušeno vypuknutím první světové války. V táboře právě ve dnech začátku války meškali jako hosté vídeňští, tedy rakouští skauti, nazývající se "Platfingers" - "Stopaři". Myslím, že pojem stopaři vystihoval lépe pojem skaut nežli český junák.

Vypuknutí války způsobilo rychlou likvidaci tábora. Všichni včetně vídeňských hostů se takřka rozprchli. Já jsem jel do Lštění, do nové vily. Od vypuknutí války jsem se skautování neúčastnil, až jsem pak s ním docela skončil.

Z rodinné kroniky přepsal **Bobánek**